

Петя Дубарова
История с куче

Това се случи отдавна. Още когато в дома ни живееше прекрасното куче Хирш. Слънцето печеше, а ние с верния ми другар вървахме по пътя към плажа. Хирш подскачаше пред мен, въртеше радостно опашка, лаеше по всяка котка. Хората се спираха, оглеждаха го усмихнати. Малки дечица дърпаха майките си за полите и сочеха към него. Дори някои се оптиваха да му дадат от кифлите си, но моят възпитаник мигом вдигаше глава и гордо минаваше пред тях, без дори да ги погледне. Не след дълго прад нас вече се разстиляше топлият пясък и шумеше с вълните си морето. Гледката беше чудна... Наоколо нямаше много хора. Само няколко весели компании шумяха. Скоро ние с Хирш тичахме вече по брега. Той лаеше неудържимо. Вълните се плискаха в краката ни, изтриваха стъпките ни, а ние тичахме и тичахме. Уморихме се. Приседнахме на топлия пясък. Пред нас се простираше морето. Вълните непрестанно градиях върху гребените си замъци от бяла пяна, а после сякаш невидима ръка разваляше всичко. Задавах се по-големи вълни. Тяхната пяна пък приличаше на буйно развята грива на бяло конче. В далечината небето се допираше до водната шир и сливаше синината си с водата. Само слънцето беше увиснало над над нея като златен грозд. Всичко това беше необяснимо красиво. И загледана в далечината, аз съвсем не забелязах, че Хирш не е до мен. Сепнах се. Огледах наоколо. Кучето го нямаше. Изведнъж страшна мисъл хвърли сянка в мен. Разтреперана от ужас, аз затичах по брега. Наоколо нямаше хора, защото слънцето клонеше на запад. „Хирш? Хирш!“ – виках аз. Сълзи ме задавиха. Задъхвах се. Устата ми пресъхна. Морето край мен бе внезапно потъмняло. Но аз не го виждах. Тичах по брега. Виках по име. Но... нищо... Плисна дъжд. Студени тръпки ме полазиха. Дрехите ми бяха останали назад. А духна и вятър. Жива душа нямаше наоколо! Само вълните плачеха. Стори ми се, че чух отнякъде познат лай. Хукнах нататък с последни сили. Дишах с отворена уста. Вятърът я пълнеше с пясък. Задавих се. Очите ми също се напълниха. И изведнъж пред мен изникнаха две момчета. Те стояха с гръб към мен и не можеха да ме видят. В ушите ми звънна познатият глас на Хирш. Ясно беше, че е в ръцете на момчетата. Той лаеше сърце-раздирателно. Видях как хапеше и дращеше мъчителите си по лицата и ръцете. А те не го пускаха. В този момент той ме видя. Залая още по-силно, сякаш ме молеше за помощ. Но аз бях безсилна пред двете момчета. Не знаех какво да правя. Сърцето ми биеше усилено. Не ми стигаеше въздухът. Дъждът не спираше. И в този миг, без да мисля за нищо друго освен за кучето си, аз изскочих пред момчетата. Какво съм казала, не помня. Хвърлих се да спася Хирш от ръцете на нахалниците. За миг

те бяха объркани и при един по-силен напън Хирш се изплъзна и скочи. Една секунда те и аз стояхме като вкаменени. Не смеех да мръдна. Знаех, че те сигурно ще си отмъстят. Когато един от двамата се опомни от първото вцепенение, се приближи до мен, изгледа ме, готов да ме удари. Като видя това, кучето се хвърли към него и го задържа за крачола, като лаеше страшно. Захапа го за крака. Текна кръв. Другият, изглежда, се уплаши. Той хукна назад. Първият го последва. Хирш затича след тях. Повече нищо не видях. След няколко минути кучето беше в прегръдките ми. Сълзи се стичаха по лицето ми. Настръхнала, измокрена до кости, уморена до припадък, аз бях по-щастлива от всякога!

28.02.1975 г.

КРАЙ

© 1975 Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6040>]